

ningslovs § 58, stk. 1, 1. pkt., men er affattet i overensstemmelse med miljøbeskyttelseslovens § 52, stk. 1.

Det er ikke fundet nødvendigt at give regler om kommunalbestyrelsens pligt til at give oplysninger til andre myndigheder, der har beføjelser med hensyn til vandforsyningen, jfr. den gældende vandforsyningslovs § 58, stk. 1, 2. pkt. Bestemmelser om vandforbrugeres pligt til at give oplysninger til vandværket, jfr. den gældende lovs § 58, stk. 2, vil kunne gives i regulativer efter forslagens § 55.

Til § 68.

Bestemmelsen svarer til § 61 i den gældende vandforsyningslov.

Til § 69.

Stk. 1 svarer til den gældende lovs § 9, stk. 2.

Ved stk. 2 foreslås det i lighed med forslagens § 61, stk. 2, sidste pkt., at give ministeren bemyndigelse til at give nærmere regler om autorisationsordningen, herunder om tilbagekaldelse af autorisation, jfr. den gældende lovs § 65.

Til § 70.

Stk. 1 svarer til den gældende lovs § 9, stk. 3.

Stk. 2, indeholder en bemyndigelse for ministeren til at give nærmere regler om undersøgelser og boringer, særlig for at sikre mere fyldestgørende oplysninger om resultaterne af boringer.

Stk. 3 vedrører større, samlede undersøgelser af egne eller landsdeles grundvandsforhold. En indberetningspligt som anført i bestemmelsen gælder i Sverige, og Danmarks Geologiske Undersøgelse har anmodet om, at den også må blive gennemført i Danmark.

Til § 71.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 62, stk. 5, men omfatter også registrering af kommunalbestyrelsernes afgørelser.

Til § 72.

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen om adgang til undersøgelses- og målingsresultater i den gældende lovs § 63.

Til § 73.

Bestemmelsen, der er ny, svarer i det væsentlige til miljøbeskyttelseslovens § 65.

De afgørelser, som kan træffes efter loven, kan have vidtgående konsekvenser, idet der er mulighed for at foretage væsentlige ændringer i bestående forhold. Bl. a. af denne grund er det vigtig-

tigt, at afgørelserne træffes og udformes på en klar og formelt uangribelig måde. Det er derfor ønskeligt, at loven fastslår, at afgørelser skal meddeles skriftligt.

Ved bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., gøres der dog undtagelse fra kravet om, at en afgørelse skal meddeles skriftligt. For at undgå tvivl i nødrætslignende situationer fastslår bestemmelsen, at påbud og forbud, når særlige grunde foreligger, foreløbigt kan meddeles mundtligt. Som det fremgår af formuleringen, kan bestemmelsen kun finde anvendelse i ganske specielle situationer, f. eks. når en alvorlig forurening af vandet i et vandforsyningssystem gør det nødvendigt, at en øjeblikkelig afgørelse bliver truffet på stedet.

Bestemmelsen i stk. 2 om, at skriftlig underretning om afgørelsen samtidig skal sendes til embedslægeinstitutionen og andre interesserede myndigheder samt privatpersoner, som må antages at have en individuel, væsentlig interesse i afgørelsen, skal sikre muligheden for at reagere mod afgørelsen, eventuelt gennem klage. Det er ikke muligt i selve lovteksten nærmere at angive, hvilke privatpersoner der skal have meddelelse om en afgørelse, men f. eks. ved etableringen af et nyt anlæg til almen vandforsyning vil det være naturligt, at de grundejere, der skal sluttes til anlægget, får underretning om den meddelte tilladelse. Da den kreds af privatpersoner, der skal have underretning om en afgørelse, således kan være meget vid; giver bestemmelsen i stk. 2, 2. pkt., mulighed for, at underretning til privatpersoner kan finde sted ved offentlig annoncering.

Til § 74.

Bestemmelsen svarer til miljøbeskyttelseslovens §§ 66 og 67.

Til § 75.

Bestemmelsen, der er ny, svarer til miljøbeskyttelseslovens § 68.

En bestemmelse om »forhåndsvarsling« vil i almindelighed medføre nogen forsinkelse i sagsbehandlingen, men alligevel må det være rigtigt, at den person, som et påbud eller forbud skal rettes til, forud gøres skriftligt bekendt med sagen. Han får i så fald lejlighed til at fremkomme med sine eventuelle indsigelser og forslag.

Ifølge stk. 2 kan forhåndsvarsling undlades, hvis øjeblikkelig afgørelse er påkrævet, eller hvis underretning må anses for åbenbart unødvendig. Her er bl. a. tænkt på tilfælde, hvor påbudets eller forbudets adressat må antages på anden måde, f. eks. gennem førte forhandlinger, at have kendskab til sagen. Det er klart, at der må gives de besluttende